

Dosarul nr. 2ra-1502/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Al. Mardari

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, L. Pruteanu, I. Țurcan

Î N C H E I E R E

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ursu Vitalie,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ursu Vitalie
împotriva Liliei Ursu cu privire la decăderea din drepturile părintești,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021,

c o n s t a ț ă :

La 03 decembrie 2019, Ursu Vitalie a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Liliei Ursu cu privire la decăderea din drepturile părintești.

În motivarea acțiunii, reclamantul Ursu Vitalie a menționat că la data de
23 iulie 2010, a înregistrat căsătoria cu Ursu Lilia, iar la XXXXX, s-a născut
copilul XXXXX.

De asemenea, a menționat că prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun.
Chișinău din 09 iunie 2014, căsătoria a fost desfăcută, s-a determinat domiciliul
copilului minor cu tatăl, Ursu Vitalie și s-a încasat de la Ursu Lilia pensia pentru
întreținerea copilului minor în mărime de 1/4 din toate veniturile până la atingerea
majoratului.

Reclamantul a specificat că Ursu Lilia nu se interesează de soarta copilului,
nu a participat sub nici o formă la creșterea și educarea acestuia și nu achită nici
pensia pentru întreținerea copilului, astfel acumulându-se restanța la plata pensiei
pentru întreținere în sumă de 110 000 lei.

Reclamantul Ursu Vitalie a solicitat decăderea Liliei Ursu din drepturile
părintești asupra copilului XXXXX.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 03 martie 2021, s-a
respins cererea de chemare în judecată depusă de Ursu Vitalie.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei
a reținut că prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 09 iunie 2014,

a fost desfăcută căsătoria dintre Ursu Vitalie și Ursu Lilia, s-a determinat domiciliul copilului minor cu tatăl, Ursu Vitalie și s-a încasat de la Ursu Lilia pensia pentru întreținerea copilului minor în mărime de 1/4 din toate veniturile până la atingerea majoratului.

Fiind în executare documentul executoriu, s-a stabilit restanța la plata pensiei de întreținere datorată de Ursu Lilia.

Instanța de fond a specificat că din probele anexate la dosar, nu s-a demonstrat faptul că pârâta s-a eschivat cu rea voință de la achitarea pensiei de întreținere.

Or, doar existența obligației la plata pensiei de întreținere nu prezumă în mod automat și eschivarea de la exercitarea drepturilor părintești, respectiv nu și-a regăsit confirmarea din înscrisurile anexate că pârâta realizează careva venituri și se eschivează în mod intenționat de la întreținerea copilului minor.

Totodată, instanța a concluzionat că nu au fost administrate careva probe care ar confirma că executorul judecătoresc ar fi întreprins măsuri de executare silită a documentului executoriu, ar fi identificat careva bunuri sau venituri ale pârâtei și pârâta s-a opus urmării acestora, precum și faptul că executorul judecătoresc este în imposibilitate de a identifica locul aflării pârâtei sau că pârâta nu reacționează la somațiile executorului judecătoresc.

Astfel, prima instanță a concluzionat că acțiunea este neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021, s-a respins apelul declarat de Ursu Vitalie și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 03 martie 2021.

La 17 august 2021, Ursu Vitalie a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Ursu Vitalie, în motivarea recursului a invocat interpretarea în mod eronat a legii de către instanțele judecătorești.

De asemenea, a menționat că instanțele de judecată au respins acțiunea sa pe motiv că nu a fost probat faptul că intimata se eschivează în mod intenționat de la întreținerea copilului minor, or, contrar celor constatate de instanțele ierarhic inferioare, la materialele cauzei se conțin probe care confirmă temeinicia acțiunii înaintate și anume încheierile executorului judecătoresc, din care rezultă că intimata înregistrează restanțe la plata pensiei de întreținere a copilului minor și caracteristica eliberată de conducătorul grădiniței, prin care se confirmă că intimata nu a avut grijă de copil.

Prin urmare, aceste probe atestă cu certitudine că intimata se eschivează de la obligațiunile sale părintești și cele de întreținere a copilului.

Deci, recurentul a reiterat că instanțele de judecată nu au dat apreciere circumstanțelor cauzei și probelor administrate.

La 09 septembrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimătei copia recursului, fiind recepționat de către Ursu Lilia la 15 septembrie 2021.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 25 mai

2021, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 17 august 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Ursu Vitalie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ursu Vitalie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari